

Sprawa żydowska na drodze do rozwiązania

Smiall pociągają za sobą ostrożnych

Po jakich torach potoczy się sprawa rozwiązania problemu żydowskiego w Polsce, oto wielkie pytanie, które stawia sobie społeczeństwo polskie. Zwrócić się do jednego z znawców zagadnienia żydowskiego z prośbą o podzielenie się z nami swoimi uwagami.

— Proszę Pana, jestem dobrej myśli. Poczucie niebezpieczeństwa żydowskiego przenika do wszystkich warstw społeczeństwa polskiego. W tych warunkach rozwój antysemityzmu musi doprowadzić do takiego stanu rzeczy, że problem żydowski w Polsce będzie rozwiązywany w sposób energiczny i radykalny“.

— Co Pan sądzi o ostatniej interpelacji Ozonu w sprawie żydowskiej?

— Jest ona właśnie jednym z przykładów rozszerzenia się antysemityzmu. Nacisk społeczeństwa a w szczególności dołów organizacyjnych Ozonu był tak silny, że góra musiała ustąpić. Zresztą nawet i w samej górze poprzez gąszcz innych względów i względów przedziernych się niekiedy zdrowy instynkt narodowy, wskazujący na niebezpieczeństwo żydowskie“.

— „Czy nie obawia się Pan, że zgłoszenie interpelacji jest tylko manewrem politycznym?“

— „Nie, nie obawiam się zupełnie. Wśród niektórych członków kierownictwa Ozonu tego rodzaju rozumowania mogły wchodzić w grę. Może tego rodzaju ludzi było i więcej, ale to nie jest ważne. Budzący się społeczeństwo instynkt będzie silniejszy od gier i gier“.

— „Czy wniosek pos. Stocha wywarł jakiś wpływ na powstanie interpelacji?“

— „Tak, niewątpliwie. Wobec zgłoszenia wniosku pos. Stocha, Ozon musiał w jakiś sposób zareagować, tą reakcją była właśnie interpelacja. Wkrótce jednak Ozon się zorientuje, że jest to reakcja niedostateczna i, że trzeba pójść dalej“.

— „Co Pan sądzi o wzroście antysemityzmu wśród sfer opa-“

nowanych przez socjalistów?“

— „Nawet i tam, w dolach, po siew antysemityzmu wzrasta. Führerzy socjalistyczni bronią się jeszcze tym, że wiążą antysemityzm z zacofaniem społecznym. Pozycja ich jednak staje się coraz trudniejsza, gdy antysemityzm występuje w formie łączącej go z radykalizmem typu narodowego. W tym wypadku zwłaszcza młodsze elementy socjalistyczne uświadamiają sobie“

niebezpieczeństwo żydowskie i rolę Lydów w socjaliźmie.

— Tak więc Pan jest dobrej myśli?

— Niewątpliwie, byłoby nie za brakło ludzi, którzy domagając się głośno rozwiązania sprawy żydowskiej w Polsce, stawiają nie ogólnikowe hasła, ale konkretne formy rozwiązania, a w ten sposób zmuszają bardziej biernych i lekkich do pójścia swoim śladem.

Krwawe święta w Hiszpanii

Sześć korpusów generała Franco naciera na całym froncie

SALAMANKA, 26. 12. Komunikat głównej kwatery wojsk gen. Franco donosi, iż natarcie wojsk gen. Franco rozwija się

pomyślnie na całym froncie katalońskim. Opór wojsk barcelońskich został przełamany we wszystkich kierunkach.

Wojska gen. Franco posunęły się naprzód przecięnie o 6 km., zajmując szereg ważnych stanowisk m. inn. Granena de la Gagniga i Almatet.

Wojska barcelońskie straciły wielu zabitych, 2200 jeńców oraz wiele materiału wojennego. Lotnictwo gen. Franco energicznie współdziała z natarciem wojsk lądowych.

RZYM, 26. 12. „Messagero“ donosi, iż gen. Franco skoncentrował do obecnego natarcia 6 korpusów. W natarciu bierze udział również korpus włoski, który w dalszym biegu Segre w ciągu

3-ech dni posunął się o 24 km. wgląd ugrupowania przeciwnika, zajmując dwie pierwsze linie jego obrony.

Pogoda psuje komunikację powiatrzną

Samolot kursujący między Warszawą a Atenami, który dalej idzie na Rodos i do Lydów w sobotę zamiast o godz. 8-ej wystartował o 10-ej i z powodu bardzo złych warunków atmosferycznych zawrócił z drogi. Jedyny pasażer samolotu odleci dopiero dziś o 8-ej rano, gdyż pogoda na tej trasie ulega już znacznej poprawie. (p)

80 zabitych — 250 rannych Tragiczna katastrofa kolejowa w Noc Wigilijną w Rumunii

BUKARESZT, 26. 12. Agencja Rador donosi iż w dn. 24 na 25 bm. zderzyły się dwa pociągi osobowe pomiędzy stacjami Freca-tei a Etulea na linii Galac — Basarabasca. Dwa parowozy i 7 wagonów pasażerskich uległy całkowitemu zniszczeniu.

Dotychczas ustalono, iż ofiarą katastrofy padło 80 zabitych i 250 rannych. Katastrofa nastąpiła wskutek wadliwego nastawienia zwrotnicy. Wysłano dwa

pociągi ratunkowe z lekarzami, lekarstwami oraz wagonami sanitarnymi.

Większość rannych została umieszczona w szpitalach w m. Bolgrad w Besarabii.

Chmurno

Ranek poniedziałkowy w całej Polsce był pochmurny z opadem śnieżnym. Temperatura o godz. 7-jej wynosiła od minus 2 stopni na wybrzeżu do minus 12 stopni w wileńskim. Opady w ciągu doby ubiegłej ogarnęły znaczną część kraju, osiągając największe wysokości w wileńskim, na Polesiu oraz w Małopolsce i w Karpatach zachodnich, Szata śnieżna w górach wskutek opadów śnieżnych znacznie wzrosła i obecnie wynosi: w Wiśle 31 cm., w Żywcu 11 cm., w Rabce 43 cm., w Zakopanem 36 cm., przy Morskim Oku 45 cm., na Hali Gąsienicowej 46 cm., w Szczawnicy 35 cm., na Jaworzynie Krynickiej 20 cm., a na Popi-wanie 12 cm.

Przewidywany przebieg pogody w dniu 27 bm.

Chmurno z rozpozgodzeniami, gdzie niegdzie drobny opad śnieżny. Temperatura bez większych zmian, Siłbe wiatry z północy.

Gdy przychodzą śniegi i mrozy na kolejach powstaje niepokój. Pociągi zaczynają się spóźniać, wywołując powszechne zamieszanie. Zjawisko to powtarza się już od paru lat. W ostatnich dniach byliśmy znowu jego świadkami.

Odbija się to przede wszystkim na pasażerach. Kolej, która jest przedsiębiorstwem państwowym winna przecież dbać o swoich klientów, którzy płać bilety. Ale zagadnienie to ma szersze ramy niż tylko stosunek przedsiębiorstwa do jego klienta. Urastra ono do zagadnienia ogólnie państwowego, ma bardzo poważne konsekwencje gospodarcze i polityczne.

Periodyczne okresy zamieszania na kolejach nie powinny być dla nikogo niespodzianką, są one objawem zaniedbania zagadnień komunikacyjnych w ciągu szeregu lat

ostatnich. Klęska mrozu i śniegu na kolejach jest tylko jaskrawą konsekwencją tego zaniedbania.

Całe społeczeństwo polskie żąda obecnie wielkiego planu robót inwestycyjnych, uważając, iż tylko w ten sposób można stworzyć solidną podstawę pod gmach wielkości i potęgi Polski. Społeczeństwo chce wielkiego planu, ale oczywiście nie planu tego typu, który wysuwa „Zaczyn” lub będące pod jego wpływami Biuro Planowań, kierowane, nawiasem mówiąc, przez p. Piaseckiego, obecnego wice ministra komunikacji. Społeczeństwo chce planu związanego z życiem, opierającego się na żywej energii społeczeństwa.

W przyszłym planie robót inwestycyjnych poważne miejsce muszą zająć zagadnienia komunikacyjne. Dziedzina ta

Przemówienie w gilijskie Ojca św. poświęcone dziesięcioleciu ugody laterańskiej

MIASTO WATYKAŃSKIE 26. 12. W wigilię Bożego Narodzenia 25 kardynałów na czele z dziekanem św. Kolegium złożyło Ojcu św. życzenia świąteczne. Papież odpowiedział na życzenia w słowach niezwykle serdecznych.

Następnie mówił Ojciec św. o zbliżającej się rocznicy dziesięciolecia od chwili zawarcia ugody laterańskiej, z racji czego może powtórzyć hymny dziękczynne „Magnificat”, „Teraz puszczasz o Panie swego sługę w pokój” i Te Deum. Przypomniał życzenia zawarte w swej pierwszej encyklice nadeszło, jak gdyby przeczuwając, że obowiązkiem Papieża będzie wziąć w tym udział i nie przeoczyć tej dziejowej chwili, wyznaczonej przez samego Boga.

Po złożeniu wdzięczności Bogu kieruje Ojciec św. podziękowania

do najwyższych osób, a mianowicie do suwerena Italii i jego niezrównanego ministra, którym z wdzięcznością należy wspomnieć w tak doniosłym dziele, ukoronowanym pomyślnym wynikiem. Wspomniał Papież też o zasługach w tym dziele kardynała Piotra Gaspariego i adwokata Franciszka Facelliego. Po złożeniu podziękowania Bogu i ludziom, Ojciec św. zwracał się z życzeniami dla całej Italii, tak drogim jego sercu, nie może w tej zbliżającej się chwili dziesięciolecia pojednania zamilczeć — a to z racji swego urzędu apostołskiego strzeżenia prawdy — poważnych trosk i smutku. Smutek ten powbdują niejednokrotnie wystąpienia przeciwko Akcji Katolickiej, co prawda nie ogólnie. Papież powtarza, że Akcja Katolicka nie prowadzi polityki, lecz wyłącznie ma zadanie przy-

gotowania dobrych chrześcijan, zdolnych przyczynić się do dobra publicznego. Ojciec św. solidaryzuje się całkowicie z przemówieniem kardynała - arcybiskupa Mediolanu, dotyczącym obowiązku jednostki i społeczeństwa.

Inną przyczyną smutku Papieża jest rana, uczyniona konkordatowi w punkcie tak ważnym, jak małżeństwo. Rana ta została zadana wprost ojcowskiemu sercu. Jest rzeczą niemożliwą aby jedna tylko strona mogła przekreślać zobowiązania, wynikające z paktu dwustronnego.

Papież, nawołując do niedawnej apoteozy w Rzymie „krzyża”, który jest przeciwny Krzyżowi Chrystusa, przypomniał skargę Leona XIII, że tego rodzaju ból nie został oszczędzony tak późno wiekowi. Kończąc Ojciec św. błagał Boga o oświecenie umysłów i poruszenie serc w kierunku prawdy i sprawiedliwości, tych istotnie mocnych podstaw dobra jednostki i społeczeństwa, odnowił ofiarę poświęcenia swego życia dla pokoju świata i dla dobra duchowego i materialnego ludu, oraz udzielił błogosławieństwa apostołskiego.

Pogorszenie stanu zdrowia kardynała Kakowskiego

W stanie zdrowia J. Em. ks. Kardynała Aleksandra Kakowskiego, niedomagającego od szeregu dni nastąpiło dalsze pogorszenie. Dostojny chory pozostaje pod opieką dr. Antoniego Stefanowskiego i SS. Elżbietanek.

CHORA WĄTROBA rujnuje organizm. Stosuje się w tych niedomaganiach SÓL MORSZYŃSKA lub WODĘ GORZKĄ MORSZYŃSKĄ. Ządać w aptekach i składach aptecz.

Tu luna przyjaciół i przeciwni' ów

Oenerae vicisti!

Miesięcznik „Czerwona Róża” zamieszcza następujący artykuł:

Umieszczając powyższy tytuł, nie mieliśmy na myśli prorokowania sukcesów b. Obozu Narodowo - Radykalnego ani teraz, ani w przyszłości. Chodziło nam tylko o stwierdzenie, że życie przynależało siusznosc pewnej tezie, która stawiana była przez szereg ugrupowań, lecz której najjaskrawszym wyrazicielem był w swoim czasie Oboz Narodowo - Radykalny.

Teza ta brzmiała: ażeby uczynić aktualną sprawę emigracji żydów z Polski, należy tak im obryząć pobyt u nas, ażeby oni sami i ich protektorzy zaczęli szukać jakiegoś innego miejsca na kuli ziemskiej. W myśl tej tezy za dopuszczalne miały być uznane wszelkie środki, wszelkie sztykany i akty gwałtu, ażeby tylko żydzi doszli do wniosku, że w Polsce będzie im gorzej, niż gdzieindziej.

Przyznajemy szczerze, że nie podzielaliśmy całkowicie tego poglądu.

Słowiańska dobrodusznosc i respekt dla rycerskiej tradycji brały w nas wyrażnie górę. Nie podzielał tych poglądów również i rząd polski. Ministrowie nasi tłumaczyli europejskim w Genewie i w stolicach europejskich, że Polska, posiadając tak potworny procent żydów, musi dążyć do ich chociażby częściowej ewakuacji. Ale od przedstawicieli „dumnej polityki żydowskiej”, o której piszemy na innym miejscu, słyszało się wówczas, że sprawa bynajmniej nie jest taka pilna, i że naprzód należy dać żydom faktyczną pełnię praw, a potem ewentualnie będzie się gadać o emigracji.

Minęło niewiele stosunkowo czasu i jakże się sprawy zmieniły! Hitler dał w międzyczasie takiego łupnia „narodowi wybranemu”, że, jak twierdzi prasa żydowska, w czasach Hamana tylko można się doszukać pewnej analogii.

I oto stała się rzecz dziwna! Równocześnie z serżantem skóry w Trze-

ciej Rzeszy zmieniła się zasadniczo postawa i żydów i ich protektorów. Dopóki rozawiano z nimi grzecznie, dopóty w odpowiedzi spotykano się z winami i z arogancją. Do wadowano im i przytaczano rzeczowe dane, dopóty odpowiadali: „Na gadasz! mogą jechać pol- pi, skoro ich jest za dużo, a żydzi zostaną”. Kiedy jednak stuknęło ich dobrze po łbie, kiedy zrozumiano, że to nie przelewy, odrzuć zrobił się ruch w interesie. Odrzuć przyjechał do Londynu p. Pirow, ofiarując Rho-dezję, jako teren kolonizacji, odrzuć też innym tonem zaczęła przemawiać Agencja Żydowska.

Bardzo smutne i nieprzyjemne wnioski nasuwają się z tych faktów. Taktyka żydów i ich protektorów mówiła wprawdzie państwu cierpliwym nadmiar żydów: „Chcecie się ich pozbyć? No to bijcie ich mocno, a my wówczas postaramy się o tereny emigracyjne”. Jest to więc nieduwzyczna zachęta do polityki eksterminacji i gwałtów.

Gwałtów tych chcielibyśmy bardzo uniknąć. Ale z drugiej strony stwierdziliśmy, że polityka, która stała się w tym celu argumentem na rzecz tezy o biciu żydów, jako o warunku wstępnym do emigracji. W tym więc symbolicznym znaczeniu i — powiaryzany — ze smutkami głębokimi, mówimy: Oenerae vicisti!”

S. p. Roman Choinacki

Dnia 22 grudnia zmarł śp. Roman Choinacki, dyrektor artystyczny Filharmonii warszawskiej i profesor Konserwatorium Muzycznego.

Urodzony 1 sierpnia 1879 r. Dyr. Choinacki kształcił się w Konserwatorium w Warszawie.

Ukończywszy klasę teorii i kompozycji u prof. Zygmunta Noskowskiego, poświęca się zawodowi pedagogicznemu. Przez szereg lat był redaktorem „Przeglądu Muzycznego”, który postawił na bardzo wysokim poziomie. Od 1918 r. kierował życiem naszej Filharmonii, układając z wybornym smakiem programy koncertów, angażując na występy artystów krajowych i zagranicznych. W zmarłym tracimy wysokiej miary artystę-dzielnika, kulturalnego, pięknego i uczynnego Człowieka.

Cześć Jego świetlanej pamięci.

B. L. — O.

Z Filharmonii

„Requiem” Verdiego Występ chóru lipskiego Gewandhausu Herman Abendroth

Ewementem artystycznym Warszawy były dwa występy słynnego chóru lipskiego „Gewandhausu” (150 osób) oraz genialnego kapelmistrza dyr. Hermana Abendrotha. Koncerty te ściągły do Filharmonii tłumy, która na pewno nie doznała zawodu.

Program zawierał: „Requiem” Verdiego, IX-tą symfonię i uwerturę „Egmont Beethovena.

„Messa da Requim” (msza żałobna) wykonana było po raz pierwszy w r. 1874 w Mediolanie, w kościele św.

Wszystko: każdą nutkę, każdy akcent, każdy szczegół dynamiczny robi ten kapelmistrz po mistrzowsku. Jego żywiołowy temperament i sugestia udzielała się orkiestrze i słuchaczom.

Gdy zsumuje się wszystkie zalety p. Abendrotha trzeba się zgodzić z powszechną opinią o wielkości tego dyrygenta, którego nazwisko jest jednym z najgłośniejszych wśród współczesnych wielkich kapelmistrzów świata. Nie tędy dziwnego, że p. Abendroth miał na obu koncertach powodzenie olbrzymie, zdobywając sukces o charakterze prawdziwego triumfu. Rozentuzjowana publiczność nie chciała swego ulubieńca niemal puścić z estrady.

Chór Gewandhausu zachwyił nas i porwał niebywałą potęgą i pięknym brzmieniem, czystą intonacją, bezprzykładną wprost precyzją rytmiczną, sprawnością, gętkością, swobodą śpiewania.

Kwartet wokalny złożony z naszych artystów, pp: Zawadzkiej (sopran), Hupertowej (mezzo), Dubosza (tenor) i Michałowskiego (bas), dzielnie dostrzymywał pola gościom niemieckim, wykonując swe zadania z wielką muzykalnością i wyekim artystycznym. Orkiestra grała nad wyraz równo i pięknie.

Na zakończenie pozwolimy sobie na tym miejscu gorąco podziękować Dyrekcji Filharmonii Warszawskiej za zorganizowanie wyżej wymienionych imprez, które były dla nas niebywałą nutką artystyczną.

Bolesław Lewandowski

TRZY SLYNNE GWIAZDY

Trzy słynne gwiazdy: Clark Gable, Myrna Loy, Spencer Tracy — grają w wielkim filmie lotniczym „Brawura”, który z ogromnym powodzeniem wyświetla kino „Roma”.

Cisza panuje w Łodzi na rynku tkanin bawełnianych

Na łódzkim rynku gotowych tkanin bawełnianych w chwili obecnej panuje kompletna cisza. Nieliczne transakcje zawierane są jedynie w handlu detalicznym, transakcje te jednak nie wpływają na zmianę sytuacji dotychczasowej i sezon zimowy w omawianej branży należy uważać za skończony. Obecnie producenci łódzcy przygotowują się do zbli-

Przesyłając życzenia świąteczne — używaj znaczków pocztowych Pomocy Zimowej!

Na zakończenie roku starego Pączki, Faworki, Torty — BLIKLEGO

W wiadomościach gospodarczych

DELEGACJA KUPIECTWA LITEWSKIEGO W WILNIE
W tych dniach wyjechała z Kowna do Wilna delegacja kupiectwa litewskiego, która zamierza rozpocząć pertraktacje z odpowiednimi polskimi sferami kupieckimi. Jednocześnie kupcy kowieńscy pragną uruchomienia w Wilnie litewskich przedsiębiorstw handlowych.

POWIAT RYBNICKI DOSTARCZA MLEKO NA ZAOLZIE
Z Rybnika donoszą, iż kółka rolnicze na terenie powiatu rybnickiego podjęły się dostarczania mleka dla Zaolzia. W związku z tym codziennie będzie się dowoziło około 5.000 litrów mleka z pow. rybnickiego na teren Śląska Zaolziańskiego.

listopada słaba, później jednak nastąpiło silne ożywienie, przy stale wzrastających cenach. Mocna przy tym tendencja dla kukurydzy zaczęła też oddziaływać na inne zboża pastewne. Lepsza sytuacja kukurydzy w stosunku do innych zbóż jest wynikiem wyczerpywania się zapasów kukurydzy argentyńskiej oraz braku silniejszej podaży ze strony St. Zjedn. Przyszłe zbiory kukurydzy argentyńskiej zapowiadają się jak dotąd zupełnie dobrze, nie ma to jednak jeszcze wpływu na ceny. Najsilniejszy w ciągu listopada popyt na kukurydżę wykazywała Anglia i Belgia. Poza Argentynę sprzedawali Rumunia i Rosja. Na rynku znalazła się również kukurydza południowo - afrykańska.

HURTOWNIA MLEKA W KOLBUSZOWEJ
W Kolbuszowej powstanie w najbliższym czasie nowa piacówka handlowa w postaci wielkiej hurtowni mleka. Hurtownia będzie dostarczać za pomocą samochodów ciężarowych mleko do wszystkich ważniejszych ośrodków. C. O. P.

SYTUACJA NA RYNKU KUKURYDZY
Tendencja na rynku kukurydzy była jeszcze w pierwszej dekadzie

Dyr. Herman Abendroth

Marka. Napisał ją Verdi dla uczczenia pamięci wielkiego poety, Aleksandra Manzoni, swego serdecznego przyjaciela. Ta natchniona i przepiękna kompozycja o treści religijnej, posiada głęboki wyraz dramatyczny (zwłaszcza w „Dies irae”) i wielką siłę ekspresji. Patetyczność, wzniosłość przy jednoczesnej zmianie nastrojów, dają słuchaczom pełnię niezapomnianych wrażeń. Zdumiewa nas olbrzymia wiedza i technika kompo-

mistrzem najwyższej miary, którego bajeczna technika, idealnie opanowana znajomość partytury, umiejętność wczuwania się w styl wykonywanych dzieł oraz świetna realizacja swych myśli i pomysłów w formie artystycznej nieskończonej, wydobyć z orkiestry (która daje możliwość swobodnego zregeneracji się i — tam gdzie trzeba — rozśpiewania, jak np. w trzeciej części symfonii) efektów zamierzonych (zwłaszcza w sensie wykończenia frazy i utemperowania dynamiki) — budzą niekłamany podziw znawców.

KASA TEATRALNA FRANCOPOLOU

Bilety do wszystkich teatrów Mazowiecka 9, telefon 570-30
KASA CZYNNA W NIEDZIELE I ŚWIĘTA od 11 do 14

DOROTHY BLACK

PRZYGODA

Powieść

Przekład autoryzowany z angielskiego

— Czego... pan sobie życzy?
— Pan? Zgadnij, kochanie! Obejrzał się niecierpliwie, wzdrgnął na widok kapelusza posługaczki, odwrócił się.
— Na Boga, to nie sposób rozmawiać. Chodźmy w jakie możliwe miejsce. Po drugiej stronie jest przyzwoita restauracja... Sue...
Powinna była odmówić, i nie mogła. Kładła kapelusz z myślą, że tylko pograża się głębiej w nieszczęście. Szkoła, że nie ma trochę więcej dumy, trochę więcej godności. Gotowa iść za nim na pierwsze wezwanie. Ale falująca czupryna wiebieskie oczy zrobiły swoje.
restauracji grała orkiestra. Długa, ciła ca-

ła tonęła w słońcu. Wszak Sue tutaj siedziała sama — jak dawno, jak strasznie dawno temu! A w tym kącie czterech nieznanymi, zaparkowawszy meloniki pod krzesłami, naradzali się tajemniczo.
Chciałem się z tobą zobaczyć wczoraj wieczorem, ale mi powiedzieli, że to niemożliwe, gdyż jesteś chora.
— Wczoraj... — wymówiła zdrgniętymi ustami.
— Szukałem cię tyle tygodni i nie mogłem znaleźć. Nie wiedziałem, czy mi przebaczyłaś... Ach! jak ja byłem głupi.
— To dlaczego od razu nie zapytałeś? — spytała z wybuchem. — Czekałam cały dzień u Lorraine.
— Nie wiesz, że byłem ranny? Strzelali do mnie. Chcieli się zemścić za Kentona. Dostałem postrzał w plecy. Miesiąc leżałem w szpitalu.
— Więc... to... oni... ciebie...
Major nie wymienił żadnych nazwisk. Chodziło o to, żeby wiadomość nie dostała się do dzienników. A ona nie pomyślała wcale, że taki mógł być powód niestawienia się Beaumarisa.

— Ale teraz już wszystko jedno. Powiedziała głośno:
— Nie miałam urazy. Spełniłeś swój obowiązek. Musiałeś aresztować tę osobę, którą podejrzewałeś. Nie ma doprawdy o czym mówić.
O zgrozo! Była się nie rozplakać tu w tym wytwornym lokalu na oczach eleganckiego starszego kelnera i wspaniałej publiczności.
— Kiedy... twój... ślub? — zająknęła się.
Spojrzał na nią odchylając głowę w tył. Ogromnie lubiła, gdy w ten sposób odchyłał głowę. Ujął ją za rękę poprzez stolik, jakby tu byli sami.
— To od ciebie zalety, Sue.
A jej serce zabiło jak dawniej po wariacku, a w głowie zaszumiło. Umarła nadzieja obudziła się do życia.
— Ależ — znów się zająknęła — ja myślałam... na pokazie z tą panną... kupowała suknię 'lubną...
— Moja siostra. Bardzo cię ciekawa, Sue.
— Nie... nie udajesz?
— Od początku nie udawałem... No, powiedzmy, pierwsze pół godziny najwyżej. Sue, kochana, najdroższa, powiedz, czy mnie kochasz?
(Dokończenie, nastąpi)

